

Forslag

til

Lov om afvikling af statens garanti for renten af de af husmandskreditforeningerne og Sønderjyllands kreditforening udstedte kasseobligationer.

Fremsat den 29. oktober 1958 af *boligministeren*.

§ 1. I § 30, stk. 2, i lov om kreditforeninger, jfr. lovbekendtgørelse nr. 139 af 15. april 1957, ændres efter: „årlig“ punktum til komma, og der tilføjes: „for så vidt disse udfærdiges for lån, stiftet senest pr. 11. december termin 1962 i afdelinger, der var åbne for udlån ved denne lovs ikrafttræden.“

§ 2. Den boligministeren i medfør af lov nr. 527 af 22. december 1948 og lov nr. 203 af 30. maj 1952, jfr. lov nr. 304 af 21. december 1957, givne bemyndigelse til at garantere for renten af de af husmandskreditforeningerne udstedte 4½ og 5 pct.s kasseobligationer, der udfærdiges for lån, stiftet senest pr. 11. december termin 1958, forlænges til at gælde for obligationer i afdelinger, der var åbne for udlån den 31. december 1958, for så vidt obligationerne udfærdiges for lån, der stiftes senest pr. 11. december termin 1962. Derefter bortfalder bemyndigelsen. Udstedelse af sådanne obligationer kan til enhver tid af bolig-

ministeren forlanges standset endeligt eller midlertidigt.

§ 3. I lov nr. 84 af 29. marts 1956 om midlertidige bestemmelser vedrørende statens rentegaranti for husmandskreditforeningernes kasseobligationer (garanti for 10-årige 6 pct.s obligationer) ændres efter: „10 år“ punktum til komma, og der tilføjes: „for så vidt disse udfærdiges for lån, stiftet senest pr. 11. december termin 1962 i afdelinger, der var åbne for udlån ved denne lovs ikrafttræden.“

§ 4. I lovene nr. 188 af 16. april 1941, nr. 49 af 19. februar 1943 og nr. 141 af 28. marts 1951 om statsgaranti for forretningen af de af Sønderjyllands kreditforening udstedte kasseobligationer af 8., 9. og 11. serie ændres i første pkt. efter „mill. kr.“ punktum til komma, og der tilføjes: „for så vidt disse udfærdiges for lån stiftet senest pr. 11. december termin 1962.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Siden oprettelsen af de to husmandskreditforeninger i 1880 har staten med hjemmel i kreditforeningsloven garanteret for renten af foreningernes 3½ og 4 pct.s kasseobligationer. Med enkelte afbrydelser har garantien fra 1915 ved midlertidige love været udvidet til også at omfatte 4½ pct.s obligationerne og i de senere år tillige 5 og 6 pct.s obligationerne.

Denne garanti var, ligesom de tidligere ophævede begunstigelser med hensyn til refusion af vurderingsomkostninger og honorarer til de af staten udpegede

revisorer, begrundet i, at foreningerne oprindelig ydede lån til ejendomme på landet, som de øvrige foreninger ikke ønskede at belåne. Da karakteren af foreningernes panter har ændret sig, dels som følge af forbedringen af husmandsbrugenes kvalitet, dels på grund af det voksende byggeri af parcelhuse på landet og på købstædernes markjorder, er det blevet muligt at konsolidere foreningerne således, at statens garanti ikke længere kan anses for påkrævet. Foreningerne har derfor erklæret sig indforstået med en afvikling af garantiordningen.